

Výstupní zpráva z koučování

Název zprávy

Komunikace s kolegy není „legrace“

Krátký úvod

Marie pracuje ve čtyřletém gymnáziu jako zástupkyně ředitele. Zároveň je také pomocným koordinátorem ŠVP v gymnáziu. Ve školství se pohybuje cca 20 let, ale v managementu školy je „nováčkem“.

Co jsem se o sobě během koučinku naučila?

Naučila jsem se dívat se na věci očima kolegů, co by například snesli a jak jim něco sdělit, jak s nimi komunikovat... Dříve jsem volila přímou cestu dle sebe, nyní vím, že nemusí být pro každého příjemná. Neřekla bych, že jsem se to už naučila, ale rozhodně se o to nyní při komunikaci s lidmi snažím. Nebyl to vyslovený cíl koučování, ale došli jsme k němu. Hledat nové cesty k lidem, jak jim naslouchat.

Také jsem se posunula od direktivního řízení, které je u nás ve škole časté, k naslouchání lidem i „směrem dolů“. Naučila jsem se hledat při řešení problému několik cest, nezůstávat u jednoho, třebaže z mého pohledu nejlepšího. Pak vzniká prostor pro neformální komunikaci, což byl cíl našeho koučování.

Jako velmi důležité vnímám, že jsem se naučila mít radost z dílčích úspěšných kroků. Většinou míváme tendenci dívat se na frontu nesplněných úkolů, co se neudělalo a udělalo špatně – pod vlivem toho úplně zapomeneme, co se udělalo dobrého. Při koučování mi pomohlo podívat se na příznivou stránku své práce. Neupadat do apatie kvůli tomu, že je všechno špatně. Mít vypíchnuté body, co je dobře – v mé práci, v čem se mi daří. Ve vztahu k vlastní duševní pohodě mi to pomohlo. Svou práci vidím poslední měsíc daleko pozitivněji, umím se z ní radovat, umím čerpat vnitřní sílu. Aplikovat tento nový pohled jsem zkusila v praxi – funguje dobře na mě i na druhé.

Pomohlo mi učit se rozvíjet dále věci, které fungují, používat je při dalším vedení skupiny a netrápit se věcmi, které nefungují, raději změnit strategii. V jedné škole jsem například odkoukala systém neformálních setkávání učitelů – výborně jim to tam fungovalo. U nás to ale moc nešlo. A já se trápila, proč tomu tak je. Myslela jsem si, že se naši učitelé nechtějí bavit. Pak jsem zkusila hledat jiné cesty. Nevzdala jsem to a zkusila jít po jiných liniích. S tím souvisí i to, že zkouším nové cesty, jak stimulovat skupinu lidí, aby na úkolu chtěli pracovat ne proto, že musí, ale proto, že chtějí. Osvědčuje se mi vyjít z potřeb konkrétních lidí,

reagovat na ně. Nevím, zda jsem se to už naučila, ale chci to ve své práci dále zkoušet, rozvíjet.

Jakého cíle jsem chtěla dosáhnout a jak se mi to (po)dařilo?

Jako cíl jsem si stanovila vytvořit způsoby, jak nastartovat neformální komunikaci a spolupráci mezi učiteli. Je to vysoká laťka, dlouhodobý cíl, u skupiny 50 učitelů ve škole, kteří jsou hodně uzavření ve svých ulitách, je to těžké. Školství je v tomto smyslu zanedbané, teambuilding se neaplikuje, na rozdíl od různých firem. A tak nejsou příležitosti bavit se na neformální rovině. Na začátku koučování jsem si představovala, že budu mít výsledky po 3 měsících, nyní vím, že to bylo naivní, vzhledem k realitě je potřeba daleko víc času. Nicméně něco se mi podařilo nastartovat.

Naučila jsem se hodně a ve vztahu k mému hlavnímu cíli je to důležité proto, že jsem na sobě začala pracovat. Věřím, že se to bude pomalu odrážet i v týmu. Není to však otázka jen mé osoby, na podobnou vlnu se musí dostat víc lidí, třeba celé vedení.

Za co se chci ocenit, pochválit?

Naučila jsem se vidět pozitiva ve své práci. Také se chci ocenit za to, že jsem u koučování vydržela. Koučování není v našem školství obvyklé, nejsem zvyklá otevřeně hovořit o problémech s někým neznámým, jsem skeptická k postupům typu „každý Američan má svého psychologa“. Nebyla jsem si jistá výsledkem, přínosem pro mne samotnou. Svůj postoj ke koučování jsem ale změnila. Myslím si, že je dobré s někým mluvit. Ve škole je všechno zkreslené, pozicemi, vztahy apod. Mluvit o problémech s vlastní rodinou také nepomáhá, nezná mé pracovní prostředí, spíš chlácholí, nevyprovokuje mě k přemýšlení.

Co z toho, co jsem se naučila, využiji ve své práci?

Mám za úkol koordinovat práci kolegů, myslím si tedy, že využiji všechno. Vymýšlím nové situace, kde budou učitelé spolupracovat, mám již konkrétní projekt.

Využiji něco také v jiných oblastech (obecně ve vztazích s lidmi, v soukromém životě...)?

Měla jsem pocit, že se mi nedaří. Připadalo mi, že bych měla jít jinam, kladla jsem si otázku, zda jsem v práci něco dokázala, protože spolupráce s kolegy nebyla lehká. Dneska nejsem tak „sebemrskáčská“. Člověk očekává i v pracovní sféře pochvalu, to ale není obvyklé. Když je něco dobře, přejde se to, přijde jen kritika za chyby. Naučila jsem se vidět to pozitivní. A také jsem zvýšila svou empatii k lidem.

V čem byla pro mě spolupráce s koučem přínosem?

Je dobré promluvit si s nezávislou osobou. Pomáhá to koncipovat a utřídit si myšlenky, strukturovat konflikty. Je to vlastně pohled třetí, nezainteresované strany. Také jsem dostala několik tipů, jak na týmovou spolupráci.

Podle mě na koučink přistoupí člověk, který je zároveň motivovaný a má k tomu vůli, chce se zorientovat v problému a hledat řešení. Nebojí se s koučem hovořit, vše probrat.

Co mi koučování vzalo?

Je to relativní, ale asi čas. Vytížený člověk počítá s každou minutou. Ale je to opravdu relativní, má to totiž spoustu pozitivních přínosů. Pozitivní je, že si člověk udělá čas na sebe.

Březen 2010

Zpracovala: Mgr. Lucie Slejšková